

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Buriana a soudkyně JUDr. Ivany Tomkové a JUDr. Hany Příhodové, ve věci

žalobce: **P.K.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX
zastoupený Mgr. Stanislavem Králíkem, advokátem
se sídlem Masarykovo nám. 120/22, 695 01 Hodonín

proti
žalovanému: **J.Š.**, narozený dne XXXXX,
advokát se sídlem třída XXXXX

o 900.000 Kč

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Hodoníně ze dne 13. 5. 2019, č. j. 20 C 253/2017-135,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 31.187,15 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Stanislava Králíka, advokáta se sídlem v Hodoníně, Masarykovo nám. 120/22.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Hodoníně (dále jen „soud prvního stupně“) rozhodl rozsudkem ze dne 13. 5. 2019, č. j. 20 C 253/2017-135, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 900.000 Kč s 6% směnečným úrokem od 22. 3. 2011 do zaplacení, dále směnečnou odměnu ve výši 3.000 Kč a částku 14.399 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I). Výrokem II byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 78.310 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Stanislava Králíka.
2. Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalovaný a namítá, že soud prvního stupně při svém rozhodování vyšel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, když se nezabýval tím, zda ze strany žalovaného došlo k porušení povinností při výkonu advokacie. Žalovaný trvá na tom, že žalobce informoval na jeho pracovišti o nutnosti vyplnění tiskopisu k návrhu na osvobození od soudních poplatků, které mu zaslal poštou na adresu jeho bydliště. Při dalším setkání žalobce sdělil žalovanému, že částku 45.000 Kč na soudní poplatek nemá k dispozici a že se dohodne s dlužnicí na způsobu řešení. Žalovaný si není vědom, že by postupoval jako advokát tak, aby poškodil žalobce, který z jeho strany byl o stavu věci dostatečně informován. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.
3. Žalobce se k odvolání žalovaného vyjádřil písemně s tím, že je považuje za nedůvodné, neboť žalovaný v něm pouze opakuje svá tvrzení, která již byla předmětem jeho obrany, která žalovaný v průběhu řízení před soudem prvního stupně neprokázal. Dle názoru žalobce soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl ke správným skutkovým zjištěním, z nichž vyvodil správný právní závěr, že žalovaný svým postupem způsobem způsobil žalobci škodu ve výši žalobou uplatněného nároku a navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.
4. Krajský soud v Brně, jako soud odvolací, posoudil odvolání žalovaného jako včas podané, k tomu oprávněnou osobou – účastníkem řízení a směřující proti rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné (§ 201, § 202 a § 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
5. Odvolací důvody, o které žalovaný opřel své odvolání, lze podle názoru odvolacího soudu podřadit pod ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř., tzn., že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Skutečnosti, zakládající odvolací důvod ve smyslu § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř., které odvolací soud zkoumá z úřední povinnosti, nebyly odvolatelem tvrzeny a odvolací soud je ze spisu nezjistil.
6. Z obsahu předloženého spisu se podává, že žalobou doručenou soudu prvního stupně dne 11. 9. 2017 se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 900.000 Kč s 6% směnečným úrokem od 22. 3. 2011 do zaplacení, směnečné odměny ve výši 3.000 Kč a částky 14.399 Kč z titulu náhrady škody. Uplatněný nárok opíral o tvrzení, že žalovaný byl jeho zvoleným právním zástupcem – advokátem – v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 5 Cm 22/2013, v němž se žalobce domáhal směnečnou žalobou po E.S. zaplacení částky 900.000 Kč dle smlouvy o půjčce. Žalobce E.S. zapůjčil částku 900.000 Kč, za účelem vypracování smlouvy o půjčce se dne 18. 3. 2009 dostavil do advokátní kanceláře žalovaného, kde došlo k podpisu smlouvy o půjčce. Plnění ze smlouvy o půjčce bylo současně zajištěno směnkou vlastní na směnečnou sumu odpovídající půjčené částce, která byla uložena v advokátní úschově žalovaného. Jelikož E.S. žalobci půjčku v termínu splatnosti do 18. 3. 2011 nezaplatila, byla žalobcem opakovaně upomínána, avšak bezvýsledně. Žalobce se proto dne 28. 1. 2013 dostavil do advokátní kanceláře žalovaného a požádal ho o pomoc při vymáhání dlužné částky s tím, že na E.S. bude podána žaloba na vydání

směnečného platebního rozkazu. Žalobce za tímto účelem podepsal žalovanému plnou moc a dále se věcí nezabýval. Při náhodném setkání se žalovaným v Kyjově se jej dotázal, jak se věc vyvíjí, žalovaným mu bylo sděleno, že Krajský soud v Brně je pomalý, k vydání rozhodnutí dosud nedošlo. Počátkem roku 2017 žalobce zjistil nahlédnutím do insolvenčního rejstříku, že E.S. je v insolvenci a bylo jí povoleno oddlužení. Žalobce poté intenzivně kontaktoval žalovaného, který mu sdělil bez bližšího vysvětlení, že řízení o vydání směnečného platebního rozkazu bylo zastaveno a předal mu originál směnky. Žalobce dne 2. 2. 2017 podal na žalovaného k České advokátní komoře stížnost. Po šetření bylo konstatováno, že postup žalovaného byl v rozporu s jeho povinnostmi advokáta řádně klienta o průběhu vyřizování jeho věci informovat, k zahájení kárného řízení však nemohlo dojít s ohledem na propad lhůt. Za pomoci svého současného právního zástupce žalobce nahlédnutím do spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 5 Cm 22/2013 zjistil, že žalovaný dne 28. 1. 2013 převzal právní zastoupení žalobce ve věci směnečné žaloby proti E.S. o zaplacení částky 900.000 Kč, došlo k podpisu plné moci a žalobce dne 29. 1. 2013 uhradil žalovanému částku 14.399 Kč jako odměnu za jeden úkon právní služby dle advokátního tarifu. Žalovaný dne 31. 1. 2013 podal návrh na vydání směnečného platebního rozkazu spolu se žádostí o osvobození žalobce od soudních poplatků. Žalovanému byla Krajským soudem v Brně dne 8. 4. 2013 doručena do datové schránky výzva včetně tiskopisu za účelem jeho vyplnění pro rozhodnutí o osvobození od soudních poplatků. Žalovaný tuto výzvu žalobci k vyplnění nepředložil a Krajský soud v Brně usnesením ze dne 10. 5. 2013 rozhodl tak, že žalobci se osvobození od soudních poplatků nepřiznává. Toto usnesení nebylo napadeno odvoláním a nabylo právní moci dne 4. 6. 2013. Žalovanému byla následně doručena výzva soudu k zaplacení soudního poplatku ze směnečné žaloby ve výši 45.000 Kč, včetně poučení o následcích jeho nezaplacení. Tuto výzvu žalovaný žalobci nepředal, soudní poplatek nebyl zaplacen ve stanovené lhůtě a Krajský soud v Brně tudíž usnesením ze dne 2. 9. 2013 řízení zastavil. Proti usnesení o zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku žalovaný odvolání nepodal, nevyzval příp. žalobce k dodatečnému zaplacení soudního poplatku v odvolací lhůtě a usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci dne 28. 9. 2013. Ani poté žalovaný žalobce o zastavení řízení neinformoval, když ještě běžela lhůta k nápravě všech dosavadních pochybení, neboť promlčení nároku ze směnky hrozilo až dne 20. 3. 2014. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 28. 3. 2017, sp. zn. 32 INS 17664/2016, schválil oddlužení E.S. a žalobce již nárok ze směnky po uplynutí všech lhůt nemohl přihlásit do insolvenčního řízení a nemohl podat ani novou žalobu s ohledem na riziko vznesené námitky promlčení. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný svou nečinností postupoval v rozporu s povinnostmi advokáta řádně klienta o průběhu vyřizování věci informovat, čímž způsobil žalobci škodu představující částku 900.000 Kč spolu s 6% směnečným úrokem od 22. 3. 2011 do zaplacení, směnečnou odměnu ve výši 3.000 Kč i náklady právního zastoupení ve výši 14.399 Kč, neboť tyto byly vynaloženy neúčelně. Žalobce je přesvědčen, že pokud by ve směnečném řízení proti E.S. bylo řádně pokračováno, byl by v tomto řízení úspěšný, poněvadž směnka po formální stránce byla směnkou precizní, podpis výstavce na smlouvě o půjčce byl úředně ověřen a navíc v té době pohledávka byla doboytá, neboť nemovitosti, které měly být zástavou, žalovaná ještě na třetí osobu nepřevedla, což učinila v mezidobí. Žalovaný byl vyzván žalobcem k náhradě škody dne 31. 8. 2017, na výzvu žalovaný nijak nereagoval.

7. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě trval na jejím zamítnutí s tím, že nárok žalobce neuznává ani zčásti a z opatrnosti vznesl námitku promlčení. Potvrdil, že dne 28. 1. 2013 převzal právní zastoupení žalobce ve věci o zaplacení směnečné pohledávky ve výši 900.000 Kč. Dne 29. 1. 2013 podal u Krajského soudu v Brně návrh na vydání směnečného platebního rozkazu spolu se žádostí o osvobození žalobce od soudního poplatku. Dne 8. 4. 2013 obdržel od Krajského soudu v Brně usnesení č. j. 5 Cm 22/2013-9 s výzvou k vyplnění tiskopisu „Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“, které zaslal na adresu žalobce. Dále žalovaný uvedl, že dne 16. 5. 2013 obdržel usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 5 Cm 22/2013-25, kterým bylo rozhodnuto, že osvobození od soudních poplatků se žalobci nepřiznává z důvodu nevyplnění tiskopisu a z důvodu, že je majitelem osobního vozu a nemovitostí. Tuto skutečnost sdělil žalobci

na jeho pracovišti s tím, že bez zaplacení soudního poplatku nebude možné v řízení pokračovat. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2013, č. j. 5 Cm 22/2013-28 byl žalobce vyzván prostřednictvím svého právního zástupce – žalovaného k zaplacení soudního poplatku ve výši 45.000 Kč. Žalovaný tvrdil, že tuto skutečnost opět sdělil žalobci na jeho pracovišti, žalobce mu odpověděl, že takovou částku nemá a že se s paní S. nějakým způsobem domluví. K návrhu žalovaného, aby do řízení jako vedlejší účastník na jeho straně vstoupila Generali Pojišťovna, a.s., neboť jde o náhradu škody způsobené zaviněním advokáta při výkonu jeho povolání, Generali Pojišťovna, a.s. sdělila, že do řízení jako vedlejší účastník na straně žalovaného vstupovat nebude.

8. Soud prvního stupně po dokazování provedeném listinnými důkazy, které žalobce k osvědčení svých tvrzení do spisu založil (smlouvou o půjčce ze dne 18. 3. 2009, směnkou vlastní bez protestu z téhož dne, příjmovým pokladním dokladem ze dne 29. 1. 2013 na částku 14.399 Kč, návrhem na vydání směnečného platebního rozkazu ze dne 29. 1. 2013, sdělením České advokátní komory ze dne 17. 7. 2017, výzvou žalobce k úhradě žalované částky ze dne 31. 8. 2017) a připojeným spisem Krajského soudu v Brně sp. zn. 5 Cm 22/2013, dospěl k závěru, že byla prokázána existence příčinné souvislosti mezi chybným výkonem advokacie ze strany žalovaného a vznikem škody žalobci jako jednoho ze tří zákonných předpokladů vzniku objektivní odpovědnosti advokáta při výkonu advokacie. Žalovaný se dle závěru soudu prvního stupně dopustil při výkonu advokacie pochybení při zastupování žalobce ve směnečném řízení vedeném před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 5 Cm 22/2013, v němž se domáhal po E.S. vydání směnečného platebního rozkazu na částku 900.000 Kč. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že tato směnka je perfektní, neobsahuje žádné vady, které by jí činily neplatnou, byla vydána na základě řádné smlouvy o půjčce uzavřené dne 18. 3. 2009 mezi žalobcem jako věřitelem a E.S. jako dlužnicí, ve směnečném řízení nebyly vzneseny žádné námitky a žalobce by byl ve směnečném řízení úspěšný. Žalovaný však svou nedbalostí způsobil zastavení směnečného řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku, o čemž žalobce řádně neinformoval, když pohledávka vůči E.S. byla v té době ještě dobytá, žalobce byl jejím jediným věřitelem a půjčka byla zajištěna nemovitostí, kterou dlužnice vlastnila.
9. Podle ustanovení § 16 odst. 1 a 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem, o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit. Při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě, je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.
10. Podle ustanovení § 24 odst. 1 a 4 zákona o advokacii, advokát odpovídá klientovi za škodu, kterou mu způsobil v souvislosti s výkonem advokacie. Advokát odpovídá za škodu způsobenou klientovi i tehdy, byla-li škoda způsobena s výkonem jeho advokacie zástupcem nebo jiným jeho zaměstnancem, než zaměstnaným advokátem, odpovědnost těchto osob za škodu způsobenou zaměstnavateli podle zvláštních předpisů tím není dotčena. Advokát nebo společnost se odpovědnosti zproští, prokáže-li, že újmě nemohlo být zabráněno ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze na nich požadovat.
11. Ve smyslu shora citované právní úpravy je advokát povinen v mezích zákona, podzákoných norem a stavovských předpisů činit ve prospěch klienta vše, co považuje za prospěšné a účinné. Přitom je však limitován jednak pokyny klienta a právními předpisy. Nutným předpokladem pro uplatnění odpovědnosti advokáta za škodu je existence platného právního vztahu mezi účastníky, tj. na jedné straně vystupuje advokát, jako osoba poskytující právní služby, na druhé straně vztahu stojí klient, jako osoba, které jsou právní služby poskytovány. Právní otázka charakteru odpovědnosti advokáta vůči jeho klientovi za škodu způsobenou při poskytnutí právní služby již byla opakovaně řešena v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu (viz např. rozhodnutí ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 25 Cdo 423/2013, ze dne 26. 2. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1862/2001, ze dne 30. 7. 2015, sp. zn. 25 Cdo 2844/2013, ze dne 29. 9. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2533/2007, a ze dne 26. 11. 2009, sp.

zn. 25 Cdo 2992/2007 publikovaná v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu C. H. Beck pod C 14919, C 1743, C 14893 a C 7850).

12. Není pochyb o tom, že jde o odpovědnost bez zřetele na zavinění (objektivní odpovědnost) založenou na současném splnění tří předpokladů, jimiž jsou: pochybení při výkonu advokacie, vznik škody a příčinná souvislost mezi nimi. Škodou je míněna majetková újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného klienta a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi. Ke vzniku nároku na náhradu škody je zapotřebí, aby všechny tyto tři předpoklady byly splněny současně, chybí-li kterýkoliv z nich, nárok nevzniká. Podmínkou, že výkon advokacie nebyl advokátem činěn řádně, je třeba posuzovat z hlediska ustanovení § 16 zákona o advokacii. Příčinná souvislost mezi pochybením advokáta při výkonu advokacie a vznikem škody je dána tehdy, jestliže nebyl pochybení advokáta, byl by jeho klient (poškozený) v soudním řízení úspěšný. Důkazní břemeno v tomto směru leží na poškozeném, který musí prokázat, že jeho právo na plnění proti dlužníkovi existovalo, a že při řádném výkonu advokacie by se svého práva u soudu domohl. V řízení o náhradu škody způsobené advokátem soud jako předběžnou otázku řeší, zda by poškozený při řádném postupu advokáta se žalobou u soudu opravdu uspěl (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2533/2007, ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. 25 Cdo 1738/2009 a ze dne 26. 11. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2992/2007).
13. Povinností soudu rozhodujícího o nároku klienta na náhradu škody proti jeho advokátovi je tedy vyřešit jako předběžnou otázku (§ 135 odst. 2 o. s. ř.), zda při řádném postupu žalovaného advokáta v soudním řízení, v němž svého klienta zastupoval, by žalobce (klient) ve sporu u soudu uspěl a obdržel by od protistrany plnění, jež na ní požadoval.
14. Odvolací soud se zcela ztotožňuje s posouzením této předběžné otázky soudem prvního stupně a má rovněž za to, že žalobce by ve směnečném řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 5 Cm 22/2013 proti E.S. uspěl, že by se domohl vydání směnečného platebního rozkazu na částku 900.000 Kč, kterou jí zapůjčil a na kterou byla vystavena perfektní směnka vlastní, nevykazující žádné vady. V průběhu směnečného řízení nebyly vzneseny žádné námitky, směnka byla vystavena na půjčenou sumu dle řádné smlouvy o půjčce a žalobce tak mohl být dle směnečného platebního rozkazu vůči dlužnici E.S. uspokojen. Navíc v té době byla pohledávka vůči E.S. dobytá, žalobce byl jejím jediným věřitelem, půjčka byla zajištěna nemovitostí, kterou si dlužnice z peněz půjčených od žalobce zakoupila a kterou následně převedla na třetí osobu. Žalobce svoji pohledávku nepřihlašoval do insolvenčního řízení, které bylo na dlužnici E.S. prohlášeno a usnesením ze dne 28. 3. 2017 bylo schváleno oddlužení, neboť v té době již byla pohledávka ze směňky promlčena.
15. Žalovaný svojí liknavostí v řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 5 Cm 22/2013, které bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku, způsobil žalobci i tzv. pokračující škodu, poněvadž pokud by žalobce neprodleně o zastavení směnečného řízení informoval, mohl žalobce podat nový návrh na vydání směnečného platebního rozkazu, když ještě šest měsíců trvalo do promlčení směňky. Řízení o vydání směnečného platebního rozkazu bylo pravomocně zastaveno dne 28. 9. 2013, směnka byla promlčena ke dni 20. 3. 2014.
16. Odvolací soud přisvědčil soudu prvního stupně, že žalovaný se při výkonu advokacie dopustil pochybení, když v rozporu s ustanovením § 16 zákona o advokacii nehájil a neprosazoval řádně práva a oprávněné zájmy žalobce – svého klienta, když nedodržel lhůtu stanovenou soudem prvního stupně k prokázání osobních, majetkových a výdělkových poměrů žalobce za účelem přiznání osvobození od soudního poplatku ve směnečném řízení vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 5 Cm 22/2013. Žalovaný nepodal odvolání proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků žalobci, nereagoval na výzvu soudu k zaplacení soudního poplatku ze směnečné žaloby a rovněž nevyužil ani podání odvolání proti usnesení o zastavení řízení, když soudní poplatek ze směnečné žaloby mohl být případně zaplacen žalobcem dodatečně

v odvolací lhůtě. Příčinná souvislost mezi pochybením advokáta při výkonu advokacie a vznikem škody je dána tehdy, jestliže nebýt pochybení advokáta, byl by jeho klient v soudním řízení úspěšný.

17. Soud prvního stupně správně dovodil, že při řádném postupu žalovaného - advokáta - by žalobce byl v řízení o vydání směnečného platebního rozkazu úspěšný, neboť pohledávka, kterou měl vůči dlužnici E.S. ve výši 900.000 Kč, v té době byla dobytná, směnka byla perfektní, zněla na směnečnou sumu odpovídající půjčené částce 900.000 Kč dle smlouvy o půjčce ze dne 18. 3. 2009, byla uložena v advokátní úschově žalovaného, žalobce byl tehdy jediným věřitelem dlužnice a mohl být na základě vydaného směnečného platebního rozkazu se svojí pohledávkou vůči E.S. uspokojen. Žalovaný svojí nedbalostí a liknavostí způsobil zastavení směnečného řízení vedeného před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 5 Cm 22/2013 z důvodu nezaplacení soudního poplatku, o čemž žalovaného neinformoval a způsobil mu i tzv. pokračující škodu, když žalobce ještě mohl podat nový návrh na vydání směnečného platebního rozkazu do promlčení směnky a se svojí pohledávkou následně nemohl uspět ani v insolvenčním řízení, v němž bylo schváleno oddlužení E.S..
18. V daném případě byly naplněny všechny předpoklady vzniku odpovědnosti žalovaného za škodu v souvislosti s výkonem advokacie a přichází v úvahu prokazování liberačních (zprošťujících) důvodů žalovaným, který však svá tvrzení o tom, že žalobce informoval o nutnosti vyplnit prohlášení o jeho poměrech za účelem přiznání osvobození od soudních poplatků i o výzvě k zaplacení soudního poplatku, ničím v průběhu řízení nedoložil a neprokázal a zůstala tak pouze v rovině tvrzení. Námitku promlčení vznesenou žalovaným soud prvního stupně posoudil správně (§ 106 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, účinný do 31. 12. 2013), když počátek běhu dvouleté subjektivní promlčecí doby se váže k okamžiku, kdy se poškozený dozvěděl o tom, že mu majetková újma určitého druhu a rozsahu vznikla a o odpovědném subjektu. Počátkem roku 2017 se žalobce dozvěděl, že dlužnice E.S. je v insolvenčním řízení a že usnesení o povolení oddlužení bylo vydáno dne 28. 3. 2017 a nejpozději tehdy bylo žalobci zřejmé, že pohledávka se stala nedobytnou. Pokud byla žaloba ve věci podána dne 11. 9. 2017, bylo to před uplynutím dvouleté subjektivní promlčecí doby.
19. Odvolací soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že soud prvního stupně v dané věci úplně a správně zjistil skutkový stav a dospěl ke správným právním závěrům, které jsou zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu a s nimiž se ztotožnil i odvolací soud.
20. Odvolací soud proto napadený rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I, jímž byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci částku 900.000 Kč s 6% směnečným úrokem od 22. 3. 2011 do zaplacení, směnečnou odměnu ve výši 3.000 Kč a částku 14.399 Kč jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. potvrdil, včetně souvisejícího výroku II o nákladech řízení mezi účastníky.
21. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení se opírá o ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., podle nichž úspěšnému žalobci přísluší právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, které jsou tvořeny odměnou za právní zastupování, a to za dva úkony právní služby po 11.900 Kč dle § 7 bod 6 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Ke dvěma úkonům právní služby učiněným v odvolacím řízení (vyjádření k odvolání žalovaného a účast na jednání před odvolacím soudem dne 25. 2. 2020) přísluší dvě paušální částky po 300 Kč jako náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, dále náhrada za promeškaný čas ve výši 400 Kč, tj. 4 půlhodiny po 100 Kč dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu a cestovné k odvolacímu jednání dne 25. 2. 2020 ve výši 975 Kč z Hodonína do Brna a zpět, tj. 150 km osobním vozidlem značky Ford Kuga, RZ XXXXX, při průměrné spotřebě 7,2 litrů benzínu Natural 95 na 100 km a ceně pohonných hmot 32 Kč dle vyhlášky č. 358/2019 Sb. Po navýšení odměny a náhrad hotových výdajů o 21% DPH (§ 137 odst. 3 o. s. ř.), když předloženým osvědčením o registraci právní zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, činí náklady odvolacího řízení úspěšného žalobce částku 31.187,75 Kč, kterou uložil odvolací soud zaplatit žalovanému tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu do dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Brno 25. února 2020

JUDr. Ivana Tomková, v.r.
členka senátu
za nepřítomného předsedu senátu